

POSTANOWIENIE

Dnia 14 października 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

w sprawie **R. N. i M. N.**

skazanych z art. 258 § 1 k.k. i in.,

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 14 października 2021 r.

kasacji, wniesionych przez obrońców skazanych

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt II AKa (...),

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w C.

z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...),

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadne;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć
skazanych w częściach równych.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w C. z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt II K (...), R. N. i M. N. zostali uznani za winnych popełnienia:

1. wspólnie i w porozumieniu przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej, mającej na celu popełnienie przestępstw polegających na wytwarzaniu środków odurzających tj. przestępstwa z art. 258 § 1 k.k., za które wymierzono im kary po roku pozbawienia wolności;
2. wspólnie i w porozumieniu z innymi osobami, w ramach zorganizowanej

grupy przestępczej, przestępstwa z art. 63 ust. 3 i art. 53 ust. 1 i 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 2 k.k. i art. 12 § 1 k.k., przy zastosowaniu art. 65 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 53 ust. 2 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii w zw. z art. 11 § 3 k.k. oraz art. 65 § 1 k.k. wymierzono im kary po 4 lata pozbawienia wolności oraz karę grzywny po 200 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 50 złotych.

Sąd Okręgowy, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone wobec oskarżonych kary pozbawienia wolności i w ich miejsce wymierzył kary łączne po 4 lat pozbawienia wolności.

Od tego wyroku apelację wniósł osobiście M. N. oraz obrońca R. N.

Obrońca oskarżonej, podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych oraz obrazy przepisów postępowania, które miały istotny wpływ na treść orzeczenia (art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 424 § 1 k.p.k.; art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 410 k.p.k. i art. 424 § 1 k.p.k.), a także formułując zarzut rażącej niewspółmierności kary, wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonej od popełnienia przestępstwa z art. 258 § 1 k.k. oraz zmianę opisu drugiego z przypisanych jej przestępstw przez wyeliminowanie fragmentu o uczynieniu sobie przez oskarżoną z popełnienia tego przestępstwa stałego źródła dochodu i wymierzenie oskarżonej łagodnej kary w dolnych granicach ustawowego zagrożenia, ewentualnie uchylenie wyroku Sądu *meriti* i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Oskarżony M. N., podnosząc zarzuty błędów w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę wyroku, mających wpływ na jego treść, wniósł o zmianę zaskarżanego orzeczenia i jego uniewinnienie, ewentualnie o uchylenie wyroku Sądu *a quo* i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny w (...) wyrokiem z dnia 10 maja 2021 r., sygn. akt II AKa (...), utrzymał w mocy wyrok Sądu pierwszej instancji w zakresie rozstrzygnięć dotyczących R. N. i M. N..

Od tego wyroku kasację wywiódł obrońca R. N., który podniósł następujące zarzuty rażącej obrazy przepisów prawa:

I. naruszenie prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. poprzez jego błędną

wykładnię i uznanie, że sam fakt wynajmowania budynku magazynowego, utrzymywanie kontaktu z pracownikami najemcy oraz wykonanie 2-3 czynności w postaci przywozu ziemi i jedzenia dla pracowników najemcy stanowi wypełnienie znamion czynu zabronionego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw;

II. rażąco naruszenie prawa materialnego, a to art. 60 § 3 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że wyjawienie przez skazaną R.N. wszelkich informacji, jakie posiadała związanych z wynajmowaniem pomieszczenia magazynowego i osób wykonujących tam czynności w imieniu najemcy nie stanowi wystarczającej podstawy do jego zastosowania w okolicznościach niniejszej sprawy;

III. rażąco naruszenie prawa materialnego, a to art. 65 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że sam fakt wynajmowania przez skazaną budynku magazynowego i uzyskiwania z tego tytułu dochodów stanowi „uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa”;

IV. rażąco naruszenie prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny, wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wbrew wskazaniom wiedzy i doświadczenia życiowego, zwłaszcza poprzez:

- bezzasadną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanej w zakresie, w jakim kwestionowała ona swój udział w bezprawnych działaniach prowadzonych przez zorganizowaną grupę przestępczą mającą na celu popełnianie przestępstw, a to w kwestii jej wiedzy o planowanym faktycznym wykorzystaniu powierzchni magazynowych,

- bezzasadną odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanej w zakresie braku wiedzy o faktycznym sposobie wykorzystania powierzchni magazynowych będących własnością S. P..

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji, i uniewinnienie skazanej od zarzucanych jej czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu I instancji i

przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Kasację wniósł również obrońca M. N., ponosząc następujące zarzuty:

I. rażącego naruszenia prawa materialnego, a to art. 258 § 1 k.k. poprzez jego niewłaściwą wykładnię i bezzasadne przyjęcie, że wynajmowanie budynku magazynowego po cenach wolnorynkowych, stanowi wypełnienie znamion czynu zabronionego udziału w zorganizowanej grupie przestępczej mającej na celu popełnianie przestępstw;

II. rażącego naruszenia prawa materialnego, a to przepisu art. 65 § 2 k.k. poprzez jego błędną wykładnię i uznanie, że sam fakt wynajmowania przez skazaną R. N. budynku magazynowego i uzyskiwania z tego tytułu dochodów stanowi „uczynienie sobie stałego źródła dochodu z popełnienia przestępstwa”;

III. rażącego naruszenia prawa procesowego, które miało istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku, a to art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie analizy zebranego w sprawie materiału dowodowego w sposób dowolny poprzez odmowę waloru wiarygodności wyjaśnieniom skazanego w zakresie w jakim utrzymywał, że nie udzielał on pomocy Wietnamczykom przy uprawie i wytwarzaniu środków odurzających, podczas gdy nie wykonywał on żadnych czynności przy prowadzeniu uprawy i konsekwentnie podtrzymywał te wyjaśnienia w toku całego procesu.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i uniewinnienie skazanego od zarzucanych mu aktem oskarżenia czynów, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i utrzymanego nim w mocy wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania w postępowaniu pierwszo-instancyjnym.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o ich oddalenie jako oczywiście bezzasadnych.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacje są bezzasadne w stopniu oczywistym, co uprawniało do ich oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do pierwszego z podniesionych zarzutów w obu kasacjach

dotyczącego obrazu art. 258 § 1 k.k. należy zauważyć, że jego uzasadnienie wskazuje na kwestionowanie ustaleń faktycznych w zakresie strony podmiotowej przestępstwa brania udziału w zorganizowanej grupie przestępczej tj. świadomości celu działalności grupy. Taka argumentacja w żadnym razie nie przystaje do zarzutu obrazu prawa materialnego, który co do zasady może zasługiwać na uwzględnienie dopiero wtedy, gdy nie są podważane ustalenia faktyczne. Z tego względu jedynie na marginesie wolno zauważyć, że już Sąd pierwszej instancji odmówił wiary wyjaśnieniom M. N. i R. N. m.in. w zakresie ich niewiedzy co do działalności w halach wynajmowanych przez obywateli Wietnamu. Jeden z nich (V. K. N.) wprost wyjaśnił, że skazani ci pomagali w uprawie i wytwarzaniu środków odurzających (s. 24 uzasadnienia wyroku Sądu *a quo*). Oczywiście jest również to, że wynajmowanie hali ze świadomością i aprobowanie faktu, że najemcy uprawiają w niej marihuanę, a następnie przygotowują środki odurzające, zasadnie zostało uznane za branie udziału w tej grupie przestępczej.

Bezzasadne są również zarzuty obrazu art. 65 § 2 k.k., podniesione w obu kasacjach i identycznie uzasadnione. Na wstępie należy zaznaczyć, że Sąd orzekający zastosował art. 65 § 1 k.k., nie zaś art. 65 § 2 k.k. Jeśli chodzi o wysokość czynszu z wynajmowanej hali, to fakt ustalenia ceny rynkowej w umowie najmu w żadnym razie nie wskazuje na błąd subsumpcji w zakresie art. 65 § 1 k.k. Kwestionowanie w tym kontekście świadomości skazanych co do przedmiotu działalności najemców nie jest związane z omawianym zarzutem, a bezzasadność tego stanowiska została już wykazana przy omawianiu wcześniejszego zarzutu obrazu art. 258 § 1 k.k. Również trudna sytuacja finansowa skazanych, którą akcentowali ich obrońcy, również nie podważa trafności zastosowania art. 65 § 1 k.k., albowiem może dotyczyć jedynie motywu, dla którego zdecydowali się oni przystąpić do przestępczego procederu, co pozostaje irrelewantne dla kwalifikacji prawnej przypisanych im przestępstw. Nie sposób też nie zauważyć, że również Sąd odwoławczy zweryfikował ustalenie co do uczynienia sobie przez skazanych stałego źródła dochodu i przedstawił w tym zakresie rozważania odnoszące się do sfery faktycznej i prawnej (zob. s. 10-11 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*).

Oczywiście bezzasadny jest także zarzut obrazu art. 60 § 3 k.k., którego naruszenie, w realiach procesowych rozpoznawanej sprawy, może być

wskazywane jedynie pod adresem Sądu pierwszej instancji, co zresztą miało miejsce (zarzut nr 5 apelacji obrońcy R. N.) i do czego odniósł się Sąd odwoławczy, wnikliwie analizując realia procesowe sprawy, które doprowadziły go do przekonania, że w momencie zatrzymania R. N. organy ścigania ustaliły wszystkie okoliczności przypisanego jej przestępstwa, w tym współsprawców z którymi działała. Sąd drugiej instancji miał zatem podstawy, by uznać, że zarówno w ujęciu subiektywnym, jak i obiektywnym nie została spełniona przesłanka „ujawnienia informacji”, o której mowa w art. 60 § 3 k.k. (zob. s. 12 uzasadnienia wyroku Sądu odwoławczego).

Lektura uzasadnienia ostatnich zarzutów kasacji, dotyczących obrazu art. 7 k.p.k. wskazuje, że w istocie zakwestionowano jedynie ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd pierwszej instancji, albowiem w odniesieniu do R. N. i M. N. Sąd *ad quem* nie czynił własnych ustaleń faktycznych, a jedynie weryfikował ocenę dowodów Sądu *meriti*. Autorzy kasacji nie podjęli nawet próby wykazania wadliwości stanowiska Sądu odwoławczego, a jedynie przedstawili własną wersję ustaleń faktycznych, co świadczy o polemicznym, nie zaś problemowym charakterze ich argumentacji i z oczywistych względów nie może przynieść oczekiwanego przez nich rezultatu.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 633 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanych w częściach równych.